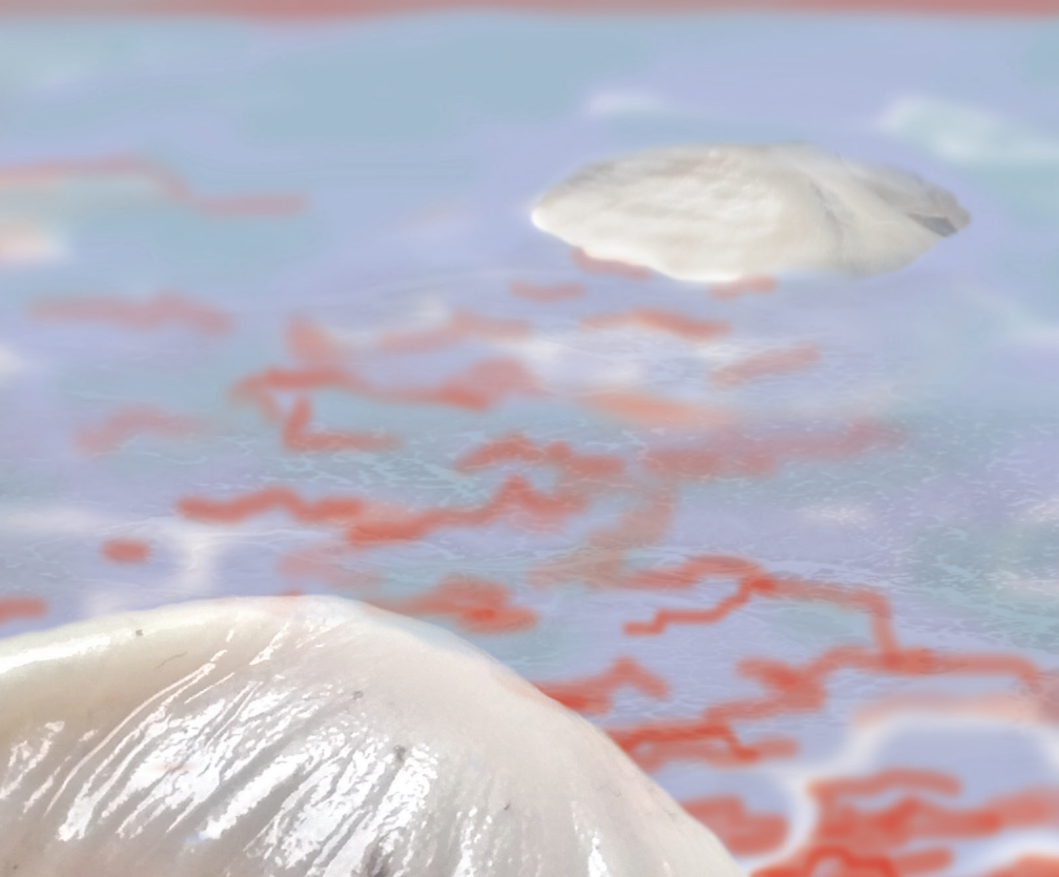

SPOLEČENSTVÍ

SPOLEČENSTVÍ

Ke vzniku povídek v tomto časopise se setkala společnost lidí a bakterií za zvuků temného ambientu a útržků z knihy Solaris.

Byl podzimní večer. Slunce skomíravě dohořovalo nad obzorem a noční dravci si na větvích líně protahovali křídla. Na lesní mýtinu náhle vyklopýtaly dvě znavené postavy a vyčerpáním se zhroutily u kamene, který by kdysi značil státní hranici.

„Ksakru, já ti říkal, že to zvládnem,“ vydechl mladík s umaštěnými blond vlasy a jemně štouchl ramenem do svého společníka, který s obličejem zahaleným kapucí jen tiše oddechoval. „Drž se Juniora a vždycky dorazíš do cíle,“ sebevědomě se ještě uchechtnul a s nadějí hleděl za mizejícím sluncem.

Společník se narovnal a sundal kapuci. Ukázalo se, že jde o dívku. I přes obličej ošlehaný útrapami cest, byste jí nehádali mnoho přes dvacet. Ostražitě sledovala cestu, kterou právě přišli. V rukou přitom žmoulala pletený náramek s nápisem „Kamila“ – poslední talisman z doby před Dnem temné vody. Z doby, kdy bylo vše ještě normální.

Kdo tenkrát stál za prokletou bakterií, která postupně zamořovala vodní toky, Kamila ani Junior nevěděli. Těžko se dohadovat s jakým záměrem ji tenkrát vypustil. Pokud to záměr vůbec byl. Nebyl totiž asi nikdo, kdo by na tom dni nějak vydělal. Dnes se tomu dni říká Den temné vody, protože bě-

hem několika hodin všechny vnitrozemské toky ztmavly o několik odstínů a všichni, kdo se v té vodě vykoukali, se stali onou zamořující bakterií.

Den temné vody změnil svět k nepoznání. Mnoho míst přišlo kompletně o obyvatelstvo a kyselá voda trávila vodní živočichy a znehodnotila břehy řek. Ti, kteří přežili, byli závislí jen na dešťové vodě a i tu museli prohánět přes speciální filtry, aby ji zbavili přílišné kyselosti, kterou nabrala v pádu atmosférou. Bakterie se, podle tehdejších médií, dostala do všech vodních toků. Pro zdecimovanou populaci byl boj proti ní téměř nemožný. Někteří se přece jen snažili bakterii likvidovat, někteří před ní utíkali. Jiní jí uctívali a každého, kdo nebyl s nimi, pronásledovali. Kamila a Junior byli ti, co před ní utíkali.

Když se nad tím Kamila sem tam večer pod hvězdami zamyslela, musela si přiznat, že jí ten svět, který se tvářil v pořádku, zas tak nechybí. Jasně, všechny jistoty, kterými se život udržoval v nějakých liniích, byly pryč. Ale zase tu nebylo ani vidu po jistotě splácet hypotéku do čtyřiceti a podobně. Často sice myslela na ty, jež takhle vodní nepříjemnost zastihla v méně příhodném věku, či postavení. Ale pro ni to byla vcelku vítaná změna. V dřívějším světě pro

ni nebylo úplně myslitelné opustit všechno a vydat se na cestu. Teď to byla každodennost. Juniorovi to nikdy neřekla. Určitě by to zase nějak domýšlivě zaonačil. Třeba, že umí zařídít příjemnou pohodu i v katastrofě globálního charakteru. Haha. No, nikdo s kvalitnějším humorem se s ní zrovna na útěk nevydal. A bylo to tak asi ok. Vlastně celá tahle situace jí připadala jako z nějaké postapo hry. Jen místo zombíků hraje hlavní roli sliz. A místo agrese a krve je tu pomalé a táhlé bubláni.

Během cesty se snažili nacházet alespoň nějaké kořínky a plody, v tomto ročním období to byl převážně šípek a oříšky. Kamila vzpomínala, jak si ještě před Dnem temné vody pěstovala doma ve skleničce velmi podobnou bakterii. A možná to je právě ona, kdo to vše zavínil, když vylévala zbytky kyselého nálevu do odpadu. Nejraději ji pila vychlazenou s nějakým ovocným džusem. Ale teď, když nepije nic jiného, než nakyslou přefiltrovanou dešťovku, té Kamile z minulosti vůbec nerozumí. Ze stylového rozmaru urbánní starostlivosti se stala provinilá vzpomínka.

Říkalo se, nebo se aspoň říkalo, že někdo říkal, že za hranicí federálního území je těch bláznivých kmenů uctíváčů o něco méně. Hra-

nici sice na oko ještě pořád hlídali. Díry v plotech však byly mnohem větší, než by kdokoli, kdo je za malé ale relativně stále zásoby jídla hlídal, mohl beztestně prozradit. A i když neexistovala žádná jistota, neměli moc na výběr. Ani jeden z nich nechtěl skončit v bakteriální sektě, kde by je pravděpodobně rozpustili ve sladkém roztoku a obětovali bakteriálním bohům. Měli strach, a jak strach narůstal, tak narůstala i touha po tom dostat se daleko. Dost často ale mezi nimi docházelo k rozporům. Jakým směrem se vydat? A umí vlastně správně číst mapu?

Kamila spolu s posouváním se po mapě zjišťovala, že Junior má asi nějaké svoje záměry a hraje na ni podezřele vypadající hru. Její podezření se umocňovalo vždy, když spolu řešili, kudy a kam jít. Ona volila jih a pouště, tam kde není moc vody. On však chtěl hlavně na západ, že i tam je odnož odboje... Odboj vlastně Kamile trochu připadal, jako solení slimáků. S tím, že neměla potřebu tuhle volnou asociaci nijak teoretizovat. Odboj bylo velmi neformální hnutí lidí, kteří se snažili se z té vody neposrat, řečeno neodborně. Neměli daného vůdce a popravdě to ani nepotřebovali. Cíl byl jasný a nebylo o čem diskutovat. S prostředky k jeho dosažení to však bylo složitější. Udržitelnost bakterie

ve vodních tocích byla překerní záležitost. A co bylo nejhorší, nešlo to vyřešit penězi. Snad i proto si odbojové hnutí získalo mezi jistými druhy lidí docela sympatie.

Křup. Někde za dvojicí zapraskala suchá větvička. Junior vmžiku vyskočil a v podřepu pátravě hledal zdroj hluku. Kamila s povzdechem a menším elánem sebrala ze země batoh a kontrolovala průchodnost cesty před nimi. Byla už z toho putování znavená a po dnešním dlouhém pochodu by snad raději řešila situaci konfrontací, než útekem.

Junior si přiložil prst na ústa a s tázavým pohledem ukázal na únikovou cestu. Kamila neochotně pokývla a oba se tiše začali plížit z mýtiny. Už byli skoro na kraji, jen pár kroků od bezpečného krytu stromů, když to začalo. Z lesa se vyřítla skupina postav. Otrhané hadry a fanatické výrazy v očích mluvily samy za sebe – uctívači je dostihli. Začal úprk. Dvojice nemotorně klopýtala lesem pronásledována výkřiky a těžkými kroky. Už už to vypadalo, že lovci svou kořist dostihnou, když v tom začaly stromy houstnout a objevil se pás hustých křovin. Kamila za prvním křovím prudce změnila směr. Výkřiky a dupot se najednou začaly vzdalovat. Na pokraji sil se zhroutila do dolíku pod vzrostlým

bukem a co nejtíšeji oddychovala. Pak se zmateně rozhlédla. Kde je Junior? Běžel přece pár kroků za ní. Volat se neodvážila, ale hodiny a hodiny ještě unaveně bloudila lesem a loukami. Hledala svého druha, než vyčerpaná padla do trávy a prakticky ihned usnula.

Další den po něm pátrala znovu. I den poté. Nakonec strávila v lese šest dní, ale po Juniorovi ani uctívačích nebyly stopy.

Smutné a osamělé pak bylo Kamilino putování. Vzpomínka na neustálé vtípky a vytahování, které jí tolik lezlo na nervy, jí na jednu vhněla slzy do očí. Rozhodla se, že se vrátí k původnímu plánu a bude pokračovat na západ. Země odboje už měla být poměrně blízko. Po několika dnech zjistila, že při hledání Juniora se uchýlila poněkud na jih a musela tedy zpět severně, aby se napojila na původní cestu. Třeba na něj narážím tam, říkala si a to ji pohánělo kupředu.

Byly to už dva týdny od incidentu na mýtině, když dospěla k rozlehlému jezeru. Nikdy žádné takové neviděla. Stála na malém útesu a shlížela na tu vodní parádu. Na hladině se pohupovaly tisíce ohnivě rudých vlnek, které zrcadlily zapadající slunce jako náhodně poskládané střepy. Vítr, když zrovna nečesal rákosí okolo, se proháněl

po hladině a svým jemným a příjemně vtíravým hlasem přehlušil veškeré okolní zvuky.

„Krása, co?“ ozvalo se těsně za Kamilou. Srdce jí poskočilo, když ke svému překvapení uviděla Juniora. Toho samého Juniora, který skoro před měsícem beze stopy zmizel. Možná úplně stejný nebyl. Tvář měl podivně bez výrazu. Jeho jinak veselé jiskřivé oči se do ní chladně vpíjely.

„Kde jsi...? Jak jsi...?“ začala překvapeně, ale zavrtěním hlavy ji umlčel.

„Na tom nezáleží“ řekl klidně. „Našel jsem odboj“ začal a Kamila si až teď všimla, že je oblečen v podivném úboru trochu připomínajícím uniformu „a přidal jsem se k němu. Tedy, on to vlastně odboj už dávno není,“ povzdechl tajemně. „Proč vlastně bojovat?“ Nechal ve vzduchu viset otevřenou otázku a přikročil ke Kamile. Ta instinktivně couvla.

„Jedni prchají, druzí slepě uctívají, ale přitom stačí jen otevřít svou mysl a snažit se pochopit,“ začal a chytil přitom Kamilu za ramena. „Jak to myslíš, pochopit?“ opáčila. „Ta bakterie, co zbarvila vody, prostě každého rozloží, nic víc k pochopení, tu není!“ Nechápatě a se strachem na něho hleděla.

„Ano, ze začátku jistě. Aby získala příležitost, aby získala pozornost.

Ale nemá snad také právo na existenci a nebylo by lepší se s ní spojit? Jen pohleď na světlé vody za tebou.“

A Kamila opravdu pohlédla přes rameno. Uvědomila si, co jí na té vodě přišlo tak zvláštní – nebyla tmavá a temná, jako všechny vody v těch časech, ale normální odstín taky neměla. Zdálo se, jako by měla takovou zvláštně bělavou barvu.

„Spojit?“ dostala ze sebe a nevěřícně hleděla na Juniora.

„Také jsem byl ze začátku zaslepený, ale ostatní mi ukázali cestu.“ Tu si všimla, že ve stínu stromů stojí další lidé s podobně prázdnými výrazy a podobnými šaty, jaké měl Junior.

„Co se tu děje? Neubližuj mi prosím.“ Začala vyděšeně Kamila.

„Neboj se,“ usmál se s podivně vlídným výrazem Junior „stačí jen zavřít oči a udělat ten krok do neznáma.“ S těmito slovy jí o něco pevněji stisknul ramena a s chladným úsměvem ve tváři ji strčil směrem do jezera.

Marně se snažila zachytit jeho rukou, když po zádech padala vstříc vodní hladině. Chtěla křičet, ale strach jí stáhnul hrdlo, takže hučení větru přehlušil jen pád těla do jezera. Poslední co cítila, když se nad ní hladina zavřela, byl teplý šimravý pocit proudící skrze kůži.

Vzpomněla jsem si na své boty, které jsem nosila po někom cizím. Koupila jsem si je v sekáči, i když mě máma učila, nikdy si nošené boty po někom nenazouvat. Po prvním měsíci se mi rozšířila plíseň po prstech. Vytvářela malé tmavé mapy, které jsem měla nutkání si stále škrábat.

V dalším měsíci jsem zjistila, že mé nehty pod lakem také plesniví. Mají žlutou barvu. Můj přítel při pohledu na ně vždy znechuceně odvrátil oči. Tehdy jsem se rozhodla jednat a ten parazitický organismus ze sebe dostat. V obchodě specializujícím se na plísně jsem našla letáček informující o jednotlivých druzích. Vyhledala jsem černé mapy, odpovídající těm mým. Popis byl doprovázen fotografií - nanoportrétem. Jak se na mě šklebil, nalezla jsem v jeho jediném oku, nebo něčem co zdánlivě připomínalo oko, odlesk. Možná to byla jen práce retušera, ale já našla v tom malinkém okamžiku pocit lásky.

Vyběhla jsem z obchodu a v mých plesnivých botách utíkala domů. Tehdy začalo naše blízké soužití. Začala jsem si každý den balit nohy do celofánu. Pot z mých nohou živil ty drobné mikroorganismy. Mohla jsem pozorovat rozrůstající se podhoubí. Vypadalo jako černé pavučiny.

Nikdy nejsem sama. Nosím si s sebou malé mazlíčky. Přestalo mě bavit chodit s kamarádkami na kafe. Když jsem se odvážila některé svěřit, dívala se na mě s odporem a poukazovala na duševní zdraví. Kdežto plíseň se mnou spjata o nikom takto nepochybuje. Začala jsem s ní trávit veškerý volný čas. Nakonec mě opustil i přítel. Kdy přesně, nevím. Prostě jsem jednou večer zjistila, že jsem v bytě sama. Tedy sama jsem nebyla, ale odešla poslední rozptylující překážka mezi mnou a mými černými kamarádkami. Hned jakmile zjistily, že pole je vyklizené, daly jsme se do toho. Myslím, že už ani nejde říkat si jen já nebo jim ony. Jsme my?

A my jsme teď poměrně citlivé na světlo. Okna jsou stejně otravná. Kazí atmosféru, vzduch pak není uleželý. Taky znamenají míň potu. Když jsem naposledy, a tím myslím opravdu naposledy, vyšla do nejbližšího obchodu, nakoupila jsem pořádný balík časopisů o domácím pilates, wellness a hot józe. Těmi stránkami, co byly k ničemu, jsme spolu doma zalepily ty otravně průsvitné tabulky. I rámy už malinko černají nitkami a prachovým nánosem spor.

Naše domácnost byla každým dnem příjemnější a příjemnější. Teplé vlhko a šero nám dávalo víc a víc energie ke cvičení. Tudíž se

naše společenství poměrně rychle rozrůstalo. Už jsem necítila žádné ego ani já. Černé podhoubí mi začínalo pomalu obrůstat pas i ruce a já se cítila víc jako společenství než jako člověk. Přestaly jsme chodit ven. Nic ani nikoho jsme nepotřebovaly. Čím víc nás bylo, tím snáze jsme se uměly napojovat na ostatní společenství – plísně, houby, bakterie...

Postupem času jsme obrostly jak tělo té dívky, tak i její byt. Opájela se pocitem čisté sounáležitosti. Dokonalá společnost. Dělíme se o všechno od prvního drobku po poslední kapky potu. Nikdo si nezávidí, všichni mají všechno.

Objevila jsem praskliny u stupaček. Ani jsem nedoufala, že by mohlo dojít k něčemu lepšímu, než že bychom se rozrostly za hranici 2+kk. Když jsem však zjistila, že skrze spáry koupelnových kachliček jsme obrostly cizí lidské nohy, něco se změnilo. Začala jsem mít dotěrný pocit, že musíme rozšířit naše území a započít invazi. Nejdřív na náš panelový dům, potom ulici a pak celý Nový Jičín! Začala jsem hledat pronájem rozprašovacích letadel. Možná bych si ještě mohla nechat vyrobit nálepky s nápisem Jožin z bažin, teda spíš Jožina. Che.

Mísení lidských konceptů humoru a plísnové touhy rozšířit se, bylo pozoruhodné. Možná letadlo není třeba pronajímat. Stačilo by obsadit pilota a připojit jeho tělo k celku. Mohly bychom se dívat, jak naše hebké děti padají z letadla jako pampeliškové chmýří. Kamkoliv dopadnou, zasejí semínko láskyplného rozkladu.

Naše snění přerušily náhlé úde-ry kapek na parapet. Zalepená okna nevpustí jediný paprsek, sílící proudy vody jsou však zřetelně slyšet. Najednou se místností rozlehne třeskot skla. Do temnoty protkané chomáčky nitek zní nečekaný zvuk jako vetřelec. Tím více, že ho doprovází paprsky otravného zhoubného světla. Naše překrásné pavučinky se tříští pod náparem. Propojení jsou ničena jedno za druhým. Slastný růst je přerušen. Zrušen. V agresivním proudu se rozpouští poslední zbytky velkolepého díla naší kultury.

Po tom, co byl objekt dezinfikován, ohraničili celé území do karantén zóny. Okolní ulice byly označeny varovnými cedulemi. Tu a tam projíždějící hlídka posílala příležitostně kolemjdoucí pryč. Ale tisíce lidí dál strká zpocené nohy vstříc čekajícímu zárod-ku milujícího společenství. A to,

poučeno zhoubným megalomanstvím, v poklidu přijímá darovaný prostor.

Už je to několik týdnů, co je nikdo nenakrmil...

Za zavřenými dveřmi stál člověk, pozorovatel. Zachmuřený starostmi hledal po kapsách klíč. Když ho konečně našel, v očích mu zajiskřilo. Velmi pomalu otevřel dveře, ale jen natolik aby se protáhl a nevpustil do místnosti žádné světlo. Místnost ani tak nepřipomínala byt jako spíš prodejnu ryb. Byla plná velkých kádí, a kdyby opravdu byla prodejnu ryb, nabízela by pravděpodobně jen hlubokomořské druhy.

Člověk pozorovatel se omlouval. „Dlouho jsem tu nebyl. Určitě jste hladové, moc mě to mrzí. Mám kvůli vám problémy a nemohu sem

chodit tak často, jak bych chtěl.“ Provede rituál krmení, pak si sedne na jediný kus nábytku v místnosti a pozoruje je. Přijde mu, že je naprosto zřetelně slyší jíst. Jakkoli nepostižitelné lidskými smysly by se to mohlo zdát. Nikdy však nedokáže rozeznat, kde končí tiché hučení a praskání bojleru a kde začíná jeho fantazie. Fantazie o bublavém zvuku, který by tak asi mohlo vydávat vstřebávání živin tvory, které tak miluje.

Každým pohledem míň a míň rozumí tomu, na co se dívá. Připadají mu, jako kdyby přiletěly z vesmíru, ale zároveň jsou něčím tak pozemské. Neudrží se, jde si jednu pohladit. Je hebká, ale při tom trochu drsná. Nebrání se mu. Zanedlouho to ucítí. Zvláštní pocit uspokojení, který se dostaví vždy po pár desítkách minut s nimi. To už tu byl tak dlouho? Možná se to zrychluje. Celým tělem jakoby mu pulsovalo neznámé teplo. Přinášelo mu opojnou radost.

Trochu se podezíral, že právě tohle tetelení je důvodem proč s nimi tráví tolik času. Ne. Ne! Opravdu mu na nich záleží! Přece není jen nějaký feták, kterému pro kousek téhle energie ukápně slina na triko. A nevyužívá je. Je bezelstný. Ale možná by si mohl přiznat, proč mu jde o to, mít co největší shluk bakterií. Že skrytě touží moct se s nimi milovat. V ně-

teré nerušené okamžiky, si představoval, jak by asi takové milování probíhalo. Záhy ale představy zaháněl. Nechtěl být přece predátorem. Nechtěl využívat bakterie, neschopné úniku. Snad pro tyto vnitřní rozpory se tak dlouho ve svém zatemněném bytě neukázel.

Ale teď tu sedí, obklopen jimi. Atmosféra je přímo elektrizující. Morální kompas mu radí, aby se zase tiše vytratil. Ale to jen zvyšuje jeho touhu. Vstane, hypnoticky přitahován lesklou hladinou. Jeho pohled fascinovaně přibitý. Nesměle se přibližuje k největší nádobě. Ruce se mu třesou vzrušením. Trhanými pohyby rozepíná opasek, spouští kalhoty a do půl těla nahý kouká na živoucí hladinu. Pak se zapře o okraje kádě a něžně ponoří svou chloubu do tekutiny.

Najednou někdo zabuší na dveře. „Haló, já jdu na ten bojler, pane Fanouši“, ozve se zpoza dveří. Milovník se s trhnutím otočí, kalhoty na půl žerdi, mžikem se ocitne znovu v realitě. Paralyzován náhlým studem, není schopen vydat ani hlásku. Klepání rezonuje uvnitř jeho hlavy jako silné basy. Hlas správce trhá láskyplnou atmosféru na kusy. Po dlouhých minutách s hlasitým nadáváním odchází.

Pozorovatel, Fanouš, se stále ještě polonahý zhroutlí do křesla a začne plakat. Jeho veškeré morální hodnoty jsou ty tam. Poprvé za ty roky svou touhu neudržel! A co ty chuděrky v kádích? Začal hlasitě štkát a zalykat se omluvami. Zdálo se, že je na pokraji mentálních sil. I přes novou sálající energii už se ani nepohnul. Vysílen pláčem na tom jediném ubohém kusu nábytku usnul.

Ráno se probudil na stejném místě a potichu se vykradl z bytu. Automaticky vyrazil nakoupit zásobu cukru pro příští návštěvu. Bezděčně bloumal obchodem. V okamžiku, kdy minul oddělení zeleniny, ho napadlo, že by své miláčky nechal napospas. Tuhle myšlenku zavrhl u přihrádky zlevněného pečiva a pokračoval dál v chůzi. Teprve teď postřehl, že obchod je plný vesele nakupujících, především heterosexuálních, párů. Odhadoval, že ty vozíky jídla mají tak plné, protože stráví svůj víkend na chatě. A zasníl se mimoděk nad světem, ve kterém by jeho láska k těm drobným mimolidským stvořením byla vyjasněnější věcí. Náhle dorazil do oddělení se surovinami na pečení. Při pohledu na regály začal pociťovat intenzivní trapno. Tak velké, že měl chuť schovat se do košíku. Před Fanoušem se objevila police s cukrem.

Od oblohy jsme se odrážely jako mračno. Obloha, která nad námi visela, co jen si pamatujeme. Zrcadlová obloha. A my opojení tou krásou a chutí, čistou chutí a čistou krásou, jsme plavaly a opály se. Protože jestli jsme něco uměly, uměly jsme se opájet. Uměly jsme se opít a plavat. A neplavaly jsme dozadu ani do stran, vzdychky dopředu. Abychom polykaly tu čistou krásu a sílu, která byla náš život. Pásly jsme se a cítily sílu.

„Podáš mi prosím ještě jeden lívanec?“

„Jasně...viděla jsi film Mikrokosmos? Sandra Bullock nebo ta druhá se strašně zmenší a v miniponorce vpluje do těla toho chlápka, jejího přítele. Myslím, aby ho uzdravila? A nebo ne, počkej, ta miniponorka dopluge k lidskému embryu a proplová kolem něj, takže to naopak musí být ten chlápek v těle Sandry Bullock. No jasně, dívá se na svůj dítě, který s ní počal. A přitom je malý jako bakterie nebo malá částice...“

„To mi nepřipadá jako moc dobrý přirovnání. Nemám ráda Sandru Bullock a navíc -“

„Počkej, vždyť říkám, že to možná nebyla Sandra Bullock.“

„To je jedno, navíc prostě nemám ráda hrané filmy vůbec, koukám se jen na animáky.“

„Tak v tom případě by se k tomu hodil Byl jednou jeden -“

„- život? Jako jo, to jako zase jo.“

„Počkej, tak se vraťme k tomu tvému snu. A právě jsi vykydla marmeládu na peřinu. Ty jíš jak otesánek dneska.“

„Jo pardon. No prostě – těžko se to vysvětluje. Nebyla jsem jako jedna já, ale asi jako bys byl mrak nebo – nevím – smetana nebo nějaká řídká hmota, kaše. A každý kus i třeba utržené bys byl ty. A zároveň bys věděl, že se můžeš kdykoliv oddělit a být ve dvou mračnech nebo v deseti a pořád bys to byl nějak ty. A hlavně to bylo celý strašně slastný, vzduch byl nějak hustší a plný sladké voňavé -“

„Heleď, věděla jsi, že člověk je svými buňkami ve svém těle vlastně

v menšině? Většina buněk v těle bydlí třeba ve střevech nebo v žaludku a žije sama za sebe, no a ty buňky...“

„Neskákej mi do řeči, já ti tady něco povídám, upřímně se ti svěřuju o živém snu, co má člověk třeba jedinkrát za život a ty mě to nenecháš ani dořít prostě. Víš co? Možná abys šel, ne?“

„Neblázni já jenom - prostě přemýšlím nahlas. Říkám, co mě napadá, asociuju. Nechtěl jsem tě nějak vyrušit nebo něco.“

„No ale vyrušil jsi mě.“

„Dobře, tak jsem tě vyrušil. Promiň, že jsem tě vyrušil.“

„Ok. No a teď si představ, že plyneš v té tekutině, úplně se v ní rozplýváš a máš jedinou misi, jíst a být větší, žít, sílit a díky tomu přežít.“

„A proto už teď jíš asi desátek lívanec?“

„Cože? No jím lívance no. Mám ráda lívance, tak je jím. Podáš mi prosím ještě tu rybízovou?“

„Moc rád, ale – není ti špatně nebo něco? Jseš nějaká... a ty mě koušeš – jau – ty mě koušeš pod peřinou?“

„To byla sranda. Ale lekl ses žejo? Co bys, poslouvej, asi tak dělal, kdybych už nebyla člověk? Kdyby ten sen byla taková iniciace, iniciační obřad. A od té doby bych byla společenství, byla bych shluk buněk nebo – bakterií, to je jedno – prostě co kdybych se proměnila? A chtěla bych jen žít – a sílit...“

„Asi bych tě krmil a udělal ti... pohodlí. I když v tom případě bychom se už asi nebavili o pohodlí... vhodný podmínky bych ti vytvořil.“

„Díky, ale takhle už by to bylo napořád, je ti to jasný?“

„Asi by záleželo na tom, jestli by z tebe byl nějaký užitek.“

„Prosim? Takže žádná bezpodmínečná láska a péče, ale hlavně zisk?“

„No počkej, pochop mě. Kdyby tvým modus operandi bylo žít a sílit, tak bys potřebovala asi sklízet ne? Kdyby tě nikdo nesklízel, tak bys mě vytlačila, jako plevel, nebo parazit. A když už jsme u parazita, proč bych tě měl obhospodařovat, kdybych z tebe nic neměl? Nemluvím nutně o užitku, ale o nějaké reciprocitě.“

„Takže kdybych tady začala skapávat z postele a měnit se, tak ty bys začal zjišťovat, co ze mě teď bude za užitek? Já nevím, to mi přijde tak praktický, až je to nesympatický.“

„Hele jestli budeš taková, tak počkám, až se rozdělíš a budu se bavit jen s tvou kulturou a ne s matkou. To bych tě musel oddělit a vyhladovět.“

„Ta rybízová je dost kyselá, co? Další lívanec už si nedám.“

Oblékl se a nechal ji napospas vláčnému ránu. Vyšel z domu na ulici. Vzhlédl k lince oblohy rýsu- jící se za vysokými okraji domů. Slunce se s ní zrovna neprotínalo. Měl takovou pověru. Vždy, když se v uliční lince nahoře protnul slunce s jeho pohledem, čekal ho dobrý den.

Prošel ulicí k nadzemce, která po chvíli čekání nehučně připlachtila. Sednul si a sledoval ujíždějící vertikály. Představoval si hud- bu, která by kombinací prázdna a domů v jeho zorném poli vznik- la, ale nemohl se soustředit. Jako by něco bylo v nepořádku, ale ne- mohl si vybavit co. Pak se mu udě- lalo špatně.

Byl rád, že nadzemka zrovna za- stavila. Rozrazil dveře a nadýchl se čerstvého vzduchu. Ale stejně to moc nepomohlo.

Zapomněl jsem si u ní klíče, kla- sická zápletka, uvědomil si, když zvracel do koše na perónu.

Otřel si ústa a pomalu přešel pod- chodem na kolej nazpátek. Měl pořád divný pocit okolo žaludku a taky se mu trochu zdálo, že kou- sek z něj zůstal v koši na perónu. Jako by se něco z něj tlačilo mezi lepkavý igelit, kousek hamburgeru a obal od čipsů. Debilní sen, říkal si ve vlaku cestou zpět.

V uliční lince nahoře se zase ne- protnul slunce s jeho pohledem. Ale nepotřeboval žádná další zna-

mení, aby věděl, že tohle není dobrý den.

Jednou ve škole mu říkal kamarád malíř, že barvě bílé lidské kůže říká lidina.

„Normálně to celý vybarvíš lidi- nou,“ radil mu kamarád, když vy- barvovali ženský akt.

Pak stál dole před barákem jako uštknutý. Před jejími dveřmi ležela louže lidiny a odtékala do kanálu.

Viděl lívancovitou hmotu pěkně zblízka, tekla po kachličkách. Pl- nící se spáry působily jako kaňony na rozbrázděných planetách při lávovitém přílivu.

I on se valil přílivem, odlivem dolů. Smíchán s tekutinami tam. Vnímal rozředění, jako když po in- farktu rvali mu do žíly ředidla na krev. Nitro prošlápnuté studenou tlapičkou se zhouplo ve vlnitém pohybu. Tlapička, rytmicky ude- řující s ním do kamenů, udávala beat minimalistického skladatele na ketaminu. V pulsujícím limbu se mu chlupaté břicho, betonové stěny a tekutiny oddalovaly a při- bližovaly v nerozeznatelných po- hybech. Občas byly stěny zároveň všude vesmírně daleko a on jedi- ná jednotka v nejzazším bodě od nich. Zároveň natlačen, vyplňoval stěny světa.

Automatický čistič zablikal a vy- jel z kóje. Senzory hlásily znečiš- tění pátého stupně v sektoru 1A. S pleskavými zvuky mizely posled- ní zbytky hmoty pod umělými kar- táči.

Polina Davidenko
Lukáš Dobeš
Hana Drštičková
Hana Matyášová
Eliška Smetanová
Matěj Smetana
Jan Staněk
Anna Tesařová

FaVU 2020

SCI-FI

